

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Elżbieta Brzozowska SA Mariusz Młoczkowski
Protokolant	st. prot. sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2012 roku

sprawy **R. B., B. M. A. A. G., P. B. (1), M. M. (1) J. O. i S. M. (1)**

oskarżonych z art. 258 § 3 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) SA

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. IV K 71/09

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze orzeczonej wobec R. B. w całości i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że kwalifikuje czyn przypisany B. M. A. A. G. w punkcie XXXII wyroku jako występki wyczerpujący dyspozycję art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. a za podstawę wymiaru kary za ten czyn przyjmuje art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych P. B. (1), M. M. (1), J. O. i S. M. (1) za oczywiście bezzasadne;

IV. zasądza od B. M. A. A. G., M. M. (1) i J. O. po 214 (dwieście czternaście) złotych na rzecz (...) SA Oddział w L. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu B. M. A. A. G. w postępowaniu odwoławczym ;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. L. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu S. M. (1) w postępowaniu odwoławczym;

VII. zwalnia oskarżonych B. M. A. A. G., P. B. (1), M. M. (1), J. O. i S. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

(...), (...), M. M. (2), S. K., B. H. (1), P. B. (1), D. S., M. M. (1), M. S. (1), J. O., S. M. (1), M. F. (1) oskarżeni zostali o to, że:

I. (...) i (...) w okresie od lutego 2004 r. do grudnia 2006 r. w L. i w innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, przy czym R. B. w okresie od lutego 2004 r. do października 2006 r., B. M. A. A. G. w okresie od sierpnia 2005 r. do września 2006 r., brali udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu kredytów bankowych na podstawie fałszywych zaświadczeń o zatrudnieniu oraz wyłudzeniu odszkodowań komunikacyjnych na podstawie aranżowanych kolizji drogowych, przy czym R. B. grupę tą założył i nią kierował;

tj. o przestępstwo określone w art. 258 § 3 kk w stosunku do R. B., o przestępstwo określone w art. 258 § 1 kk w stosunku do B. M. A. A. G.,

II. (...), M. M. (2), S. K., B. H. (1), P. B. (1) w okresie od 09 lutego 2004 r. do 13 maja 2004 r. w miejscowości S. województwa (...) oraz w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) oraz inną ustaloną osobą w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania komunikacyjnego w kwocie 7783,26 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...) pojazdu marki C. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że w dniu 09 lutego 2004 r. w miejscowości S. R. B., M. M. (2), S. K., K. T. (1) i P. B. (1) upozorowali kolizję samochodu marki C. (...) nr rej. (...), kierowanego przez K. T. z samochodem marki B. nr rej. (...), kierowanym przez P. B., stanowiącego własność A. B. (1), następnie B. H. (1) w dniu 10 lutego 2004 r. będąc osobą uprawnioną wystawił poświadczającą nieprawdę fakturę VAT za holowanie pojazdu marki C. (...) nr rej. (...) przez firmę (...) Sp. z o.o. w C., co miało stać się podstawą do wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej wysokości 7783,26 zł, po czym R. B. nakłonił K. T. (1) do wprowadzenia w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L. co do okoliczności przebiegu zderzenia wspomnianych pojazdów, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zakwestionowanie powstałych uszkodzeń w wymienionych samochodach, które to powstały w innych okolicznościach niż w zgłoszeniu szkody;

tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w stosunku do R. B., M. M. (2), S. K. i P. B. (1),

o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w stosunku do B. H. (1).

III. (...), D. S. w okresie od 24 października 2005 r. do 26 października 2005 r. w K., województwa (...), R. B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz przyjętego podziału ról wspólnie i w porozumieniu z D. S., T. G. (1), E. S. (1) i inną ustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.883,04zł, w ten sposób, że T. G. (2) w celu uzyskania kredytu na zakup samochodu marki A. (...) w (...) w K., nakłoniony przez R. B. wprowadził w błąd pracownika komisju składając stwierdzające nieprawdę zaświadczenie wystawione przez osobę uprawnioną to jest D. S. o zatrudnieniu i wysokości osiągniętych dochodów w firmie (...) w Ż., a E. S. (1) poświadczyła pracownikowi banku nieprawdę co do tych okoliczności, co stało się podstawą udzielenia kredytu;

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 18 § 2kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w stosunku do R. B.,

o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w stosunku do D. S.,

IV. (...) w dniu 08 listopada 2005 roku w Ś., województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1) i innymi ustalonymi osobami za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) Bank (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 41.199,60 złotych, w ten sposób, że T. G. (2) w celu uzyskania kredytu na zakup samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w autoryzowanym salonie firmy (...) Sp.J. w Ś., wprowadził w błąd pracownika salonu co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy kredytowej oraz nakłoniony przez R. B. złożył stwierdzające nieprawdę oświadczenie o zatrudnieniu i wysokości osiąganych dochodów w firmie (...) w Ż. co stało się podstawą przyznania kredytu oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy kredytowej,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

V. (...) i (...) w okresie od 04 grudnia 2005 r. do 30 grudnia 2005 r. w L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i T. G. (1) oraz innymi ustalonymi osobami za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) Stu Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 10.320,24 zł na rzecz T. G. (1) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy nr (...) samochodu marki M. (...) nr rej. (...), stanowiącego własność J. K. oraz w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 5372,36 zł na rzecz J. K. z tytułu realizacji ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...) samochodu marki M. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 04 grudnia 2005 r. w L. upozorowali kolizję drogową samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) z samochodem marki M. (...) nr rej. (...), a następnie doprowadzili do uszkodzeń pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) w innych okolicznościach niż w zgłoszeniu szkody w (...) Stu Oddział w L. przez T. G. (1), po czym D. K. (1) będąc osobą uprawnioną, wystawiła poświadczające nieprawdę faktury VAT za holowanie w/w pojazdów przez firmę PW (...) D. K. (1) w L. ul. (...), co stało się podstawą do wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej wysokości 15.692,60 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

VI. (...) w dniu 18 stycznia 2006 r. w Ś., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. F. w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kredytowej doprowadził (...) Bank (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37.002,50 złotych, w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu na zakup samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w autoryzowanym salonie firmy (...) Sp.J. w Ś., R. B. nakłonił P. F. do wprowadzenia w błąd pracownika salonu poprzez złożenie stwierdzającego nieprawdę oświadczenia o zatrudnieniu i wysokości osiąganych dochodów w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K., co stało się podstawą przyznania kredytu nr (...) - (...) - (...),

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VII. (...) i M. M. (1) w dniu 28 kwietnia 2006 r. w K., województwa (...), R. B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i przyjętego podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), J. N. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kredytowej doprowadzili (...) Bank S.A. w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 38.311,00 złotych, w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu na zakup samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w Autokomisie (...) w K., R. B. nakłonił J. N. do wprowadzenia w błąd pracownika komisju poprzez złożenie stwierdzającego nieprawdę oświadczenia o zatrudnieniu i wysokości osiąganych dochodów w firmie Skup (...) w L., zaś M. M. (1) wprowadził w błąd pracownika banku składając stwierdzające nieprawdę oświadczenie o zatrudnieniu i wysokości osiąganych dochodów J. N. w firmie Skup (...) w L. co stało się podstawą przyznania kredytu nr (...) - (...) - (...),

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w stosunku do R. B.

o przestępstwo określone w z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w stosunku do M. M. (1)

VIII. (...) w dniu 08 maja 2006 roku w Ś., województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu wraz z J. N. i innymi ustalonymi osobami za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kredytowej doprowadził (...) Bank (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 41.107,50 złotych, w ten sposób, że w celu uzyskania przez J. N. kredytu na zakup samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w autoryzowanym salonie firmy (...) Sp.J. w Ś., R. B. nakłonił go do wprowadzenia w błąd pracownika salonu poprzez złożenie stwierdzającego nieprawdę oświadczenia o zatrudnieniu i wysokości osiąganych dochodów w firmie Skup (...) w L. oraz o wysokości osiąganych dochodów co stało się podstawą przyznania kredytu nr (...) - (...) - (...);

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk z zw. z art. 65 § 1 kk

IX. (...), (...), M. S. (1) w okresie od 10 stycznia 2006 r. do 10 lutego 2006 r. w miejscowości Z. województwa (...) i w L., R. B., B. M. A. A. G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i przyjętego podziału ról wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), Z. B., T. G. (1) i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 6.592,66 zł na rzecz T. G. (1) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy numer (...), pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 10 stycznia 2006 r. w miejscowości Z. województwa (...), upozorowali kolizję drogową z udziałem samochodu marki V. (...) nr rej. (...), kierowanego przez jego właściciela T. G. (1) z samochodem marki F. (...) nr rej. (...), kierowanym przez jego właściciela J. W., po czym Z. B., będąc osobą uprawnioną, wystawił poświadczającą nieprawdę fakturę VAT za holowanie pojazdu m-ki V. (...) nr rej. (...) przez firmę Pomoc (...) w L., a następnie T. G. (2) i J. W. wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L. co do okoliczności przebiegu zderzenia wspomnianych samochodów, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 6.592,66 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w stosunku do R. B., B. M. A. A. G., o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w stosunku do M. S. (1)

X. (...) w okresie od 5 lutego 2006 r. do 13 kwietnia 2006 r. w Ł. i w L., R. B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. F., Z. B., E. S. (1) i inną ustaloną osobą doprowadził STU E. Hestia Oddział w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 5185,15 zł na rzecz P. F. z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC, polisy nr (...), pojazdu marki R. nr rej. (...), stanowiącego własność E. S. (1) oraz STU E. Hestia Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 6600 zł na rzecz E. S. (1) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...), pojazdu marki R. nr rej. (...), w ten sposób, że doprowadzili do uszkodzenia pojazdu marki V. (...) nr rej. (...), stanowiącego własność P. F., po czym Z. B. . będąc osobą uprawnioną wystawił poświadczającą nieprawdę fakturę VAT za holowanie pojazdu m-ki V. (...) nr rej. (...) przez firmę Pomoc (...) z/s w L., ul. (...), a następnie R. B. nakłonił P. F. do wprowadzenia w błąd STU E. Hestia Oddział w Ł. co do okoliczności i przebiegu zderzenia wspomnianych pojazdów, co stało się podstawą do wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej wysokości 11.785,15 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 18 § 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XI. (...) w dniu 19 maja 2006 r. w K., województwa (...), R. B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z A. B. (2), K. M., G. M. i inną ustaloną

osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 29.351,86 franków szwajcarskich, co w dniu kredytowania stanowiło równowartość 73.086,12 złotych, w ten sposób, że w celu uzyskania przez K. i G. M. kredytu na zakup samochodu marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w Autokomisie (...) w K., R. B. nakłonił K. M. i G. M. do wprowadzenia w błąd pracownika w/wym. Banku poprzez złożenie stwierdzającego nieprawdę oświadczenia o zatrudnieniu w firmie Skup (...) z/s w L. oraz o wysokości osiąganych dochodów, przy czym A. B. (2) poświadczyla pracownikowi w/wym. banku nieprawdę co do okoliczności zatrudnienia G. M. oraz o wysokości osiąganych przez niego zarobków w związku z zatrudnieniem w swojej firmie Skup (...) z/s w L. ul. (...), co było niezbędne do uzyskania przedmiotowego kredytu, co stało się podstawą przyznania kredytu, oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy kredytowej;

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XII. (...) w dniu 14 lipca 2006 r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról, R. B. nakłonił G. M. do zawiadomienia Komisariatu I Policji w K. o nie popełnionym przestępstwie włamania na jego szkodę do samochodu marki D. (...) nr rej. (...) oraz do złożenia nieprawdziwych zeznań, po czym G. M. zawiadomił Komisariat I Policji w K. o nie popełnionym przestępstwie włamania na jego szkodę do w/w samochodu, a następnie będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej zeznał nieprawdę co do okoliczności włamania do samochodu w zakresie faktu zaistnienia włamania oraz powstałych w samochodzie uszkodzeń, które to zeznania dały podstawę do wszczęcia przez Komisariat I Policji w K. postępowania przygotowawczego nr (...) oraz służyły za dowód w prowadzonym postępowaniu, a dalszej kolejności posłużyły do wyłudzenia nienależnego odszkodowania komunikacyjnego,

tj. o przestępstwo określone w art. 18 § 2 kk w zb. z art. 238 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XIII. (...) w okresie od 14 lipca do 24 grudnia 2006 roku w L. R. B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z J. B., V. J., G. M. i inną ustaloną osobą w ramach przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz G. M. z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...) samochodu marki D. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 14 lipca 2006 roku w K. dokonali uszkodzenia pojazdu marki D. (...) nr rej. (...), po czym J. B. będąc osobą uprawnioną wystawił poświadczającą nieprawdę fakturę VAT za holowanie tego pojazdu przez firmę (...) w B., co stało się podstawą do wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej wysokości 29.300 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XIV. (...) i (...) w dniu 27 sierpnia 2006 r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, w ramach przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonili J. N. do zawiadomienia Komisariatu I Policji w K. o nie popełnionym przestępstwie włamania do jego samochodu marki R. (...) nr rej. (...) oraz złożenia nieprawdziwych zeznań, po czym J. N. zawiadomił Komisariat I Policji w K. o nie popełnionym przestępstwie włamania na jego szkodę do samochodu marki R. (...) nr rej. (...) i będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej zeznał nieprawdę co do okoliczności zgłoszonego włamania do jego samochodu w zakresie faktu zaistnienia włamania oraz powstałych w samochodzie uszkodzeń, które to zeznania dały podstawę do wszczęcia przez Komisariat I Policji w K. postępowania przygotowawczego nr RSD 6709/06 oraz służyły za dowód w prowadzonym postępowaniu a dalszej kolejności posłużyły do wyłudzenia nienależnego odszkodowania komunikacyjnego,

tj. o przestępstwo określone w art. 18 § 2 kk w zb. z art. 238 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XV. (...) i (...) w okresie od 27 sierpnia 2006 r. do 26 września 2006 r. w K. i w L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu, w ramach przyjętego podziału ról, razem z J. N. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) Stu Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 7022,27 zł na rzecz J. N. z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC, polisy nr (...), pojazdu marki R. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 27 sierpnia 2006 r. doprowadzili do uszkodzenia pojazdu marki R. (...) nr rej. (...), stanowiącego własność J. N., a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) Stu Oddział w L. co do okoliczności i przebiegu uszkodzeń wspomnianego pojazdu co stało się podstawą do wypłaty nienależnego odszkodowania,

tj. o przestępstwo określone w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVI. (...) dniu 11 października 2006 roku w Ś., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z D. Z., w ramach przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze uzyskania przez D. Z. w (...) Bank (...) S.A. kredytu nr (...) - (...) - (...) w kwocie 35.135,10 zł na zakup samochodu V. (...) w autoryzowanym salonie firmy (...) Sp.J. z/s w Ś. R. B. nakłonił ją do wprowadzenia w błąd pracownika w/wym. salonu poprzez złożenie stwierdzającego nieprawdę oświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) z/s w (...), oraz o wysokości osiągniętych dochodów, co miało być podstawą uzyskania tego kredytu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji

tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVII. (...) w okresie od 10 kwietnia 2005 r. do 6 maja 2005 r. w L., R. B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z K. T. (3), E. S. (1) i innymi ustalonymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz K. T. (3) w kwocie 7200 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy numer (...) samochodu marki N. (...) nr rej. (...) oraz na rzecz E. S. (1) w kwocie 4700 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia OC polisy nr (...), w ten sposób, że w dniu 10 kwietnia 2005 r. w L. upozorowali kolizję drogową samochodu marki N. (...) nr rej. (...) kierowanego przez K. T. (3) z samochodem marki R. (...) nr rej. (...), kierowanym przez E. S. (1), a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L., co do okoliczności, przebiegu zderzenia wskazanych samochodów, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej kwocie 11900 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVIII. (...) okresie od 2 czerwca 2005 r. do 7 lipca 2005 r. w Ł. i w L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. T. (3), Z. B., M. S. (2) i inną ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz K. T. (3) w kwocie 7090,54 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy numer (...) samochodu marki P. nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 2 czerwca 2005 r. w Ł. upozorowali kolizję drogową samochodu marki N. (...) nr rej. (...), kierowanego przez K. T. (3), z samochodem marki P. nr rej. (...), kierowanym przez M. S. (3), a następnie Z. B. będąc osobą uprawnioną, wystawił poświadczającą nieprawdę fakturę VAT za holowanie pojazdu marki N. (...), nr rej. (...) przez firmę Pomoc (...) w L. ul. (...), po czym wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L. co do okoliczności i przebiegu zderzenia wskazanych pojazdów, co stało się podstawą do wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej wysokości 7090,54 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XIX. (...) w okresie od 4 grudnia 2005 r. do 22 grudnia 2005 r. w L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. T. (3) i inną ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról w

celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz K. T. (3) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...) samochodu marki N. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że R. B. nakłonił K. T. (3) do wprowadzenia w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L. co do okoliczności powstania uszkodzeń w dniu 4 grudnia 2005 r. w Ś. w samochodzie marki N. (...) nr rej. (...), co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 4055,35 zł;

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XX. (...) w okresie od 27 stycznia 2006 r. do 14 kwietnia 2006 r. w L. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. T. (3) i inną ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz K. T. (3) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...) samochodu marki N. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że R. B. nakłonił K. T. (3) do wprowadzenia w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L. co do okoliczności powstania uszkodzeń w dniu 27 lutego 2006 r. w L. samochodzie marki N. (...) nr rej. (...), co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 4400,00 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXI. (...) i J. O. w okresie od 5 sierpnia 2003 r. do 17 września 2003 r. w L., przy czym R. B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z J. O. i inną ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za [pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz R. B. w kwocie 12.700 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy numer (...), samochodu marki R. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność A. O. oraz na rzecz A. O. w kwocie 11.080 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy numer (...) samochodu marki R. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 5 sierpnia 2003 r. w L., upozorowali kolizję drogową samochodu m-ki R. (...) nr rej. (...) kierowanego przez J. O. z samochodem C. (...), nr rej. (...), kierowanym przez R. Zastawnego, a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L., co do okoliczności przebiegu zderzenia wspomnianych samochodów, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej kwocie 23.780 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w stosunku do R. B.

o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w stosunku do J. O.

XXII. (...) w dniu 28 lutego 2006 r. w L., R. B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłonił A. T. do zawiadomienia Komisariatu VI Policji w L. o niepopelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem na szkodę jego żony K. T. (3) do samochodu marki N. (...), nr rej. (...) i złożenia nieprawdziwych zeznań, po czym A. T. zawiadomił Komisariat VI Policji w L. o nie popelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem do wskazanego samochodu, a następnie będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej zeznał nieprawdę co do okoliczności zgłoszonego włamania w zakresie faktu zaistnienia włamania oraz powstałych w samochodzie uszkodzeń, które to zeznania dały podstawę do wszczęcia przez Komisariat VI Policji w L. postępowania przygotowawczego nr RSD 304/06 oraz służyły za dowód w prowadzonym postępowaniu a dalszej kolejności posłużyły do wyłudzenia nienależnego odszkodowania komunikacyjnego,

tj. o przestępstwo określone w art. 18 § 2 kk w zb. z art. 238 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXIII. (...) i (...) w okresie od 21 czerwca 2005 r. do 25 sierpnia 2005 r. w L., R. B. i B. M. A. A. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z C. B. (1) i innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) S.A. Oddział w L. do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 7800 zł na rzecz M. B. A. A. G. z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC, polisy nr (...), samochodu marki A. (...) nr rej. (...), oraz w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 21.032,48 zł na rzecz C. B. (1) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy nr (...), pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 21 czerwca 2005 r. w L. upozorowali kolizję drogową samochodu marki A. (...) nr rej. (...) kierowanego przez J. W. z samochodem marki N. (...) nr rej. (...) kierowanym przez C. B. (1), a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L. co do okoliczności przebiegu zderzenia wskazanych samochodów, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej wysokości 28.832,48zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXIV. (...) w okresie czasu od 1 października 2005 r. do 2 grudnia 2005 r. w L. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról wspólnie i porozumieniu z C. B. (1) i inną ustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz C. B. (1) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...), pojazdu marki N. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że R. B. nakłonił C. B. (1) do wprowadzenia w błąd (...) S.A. O/L. co do okoliczności powstania uszkodzeń w dniu 30 września/ 01 października 2005 r. w L. w samochodzie marki N. (...) nr rej. (...), stanowiącym jego własność, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 11.049,73 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXV. (...) w dniu 1 października 2005 r. w L., R. B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej zgodnie z przyjętym podziałem ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nakłonił C. B. (1) do zawiadomienia Komisariatu IV Policji w L. o nie popełnionym przestępstwie spowodowania uszkodzeń samochodu marki N. (...) nr rej. (...), po czym C. B. (2) zawiadomił Komisariat IV Policji w L. o nie popełnionym przestępstwie spowodowania uszkodzeń samochodu marki N. (...) nr rej. (...) na swoją szkodę, a następnie zeznał nieprawdę co do okoliczności zgłoszonego przestępstwa w zakresie faktu powstałych w samochodzie uszkodzeń, które to zeznania dały podstawę do wszczęcia przez Komisariat IV Policji w L. postępowania przygotowawczego nr RSD 2169/05 oraz służyły za dowód w prowadzonym postępowaniu a dalszej kolejności posłużyły do wyłudzenia nienależnego odszkodowania komunikacyjnego,

tj. o przestępstwo określone w art. 18 § 2 kk w zb. z art. 238 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXVI. (...) i (...) w okresie od 14 stycznia 2006 r. do 12 września 2006 r. w Ł. i w L., R. B. i B. M. A. A. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról działając wspólnie i w porozumieniu z M. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 7233,75zł na rzecz J. C. (1) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy numer (...), pojazdu R. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 14 stycznia 2006 r. w Ł. na ul. (...), upozorowali kolizję drogową samochodu marki R. (...) nr rej. (...) kierowanego przez M. W. z samochodem marki A. (...), nr rej. (...) stanowiącym własność J. C. (1) kierowanym przez A. A. G. B., a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L., co do okoliczności, przebiegu zderzenia wskazanych samochodów co było podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej kwocie 7233,75zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk z art. 65 § 1 kk

XXVII. (...) w okresie od 18 maja 2005 r. do 27 czerwca 2006 r. w Ł. i w L., R. B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról wspólnie i w porozumieniu razem z E. S. (2) i M. W. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 5754,91 zł na rzecz M. W. z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy numer (...), pojazdu m-ki

R. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność E. S. (1), oraz na rzecz E. S. (1) w kwocie 5105,57 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia AC polisy nr (...) w/wym. samochodu, w ten sposób, że w dniu 18 maja 2005 r. w Ł. na ul. (...), upozorowali kolizję drogową samochodu marki R. (...) nr rej. (...) kierowanego przez M. W. z samochodem marki R. (...) nr rej. (...) kierowanym przez E. S. (1), a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. co do okoliczności, przebiegu zderzenia wskazanych samochodów, co było podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej kwocie 10.860,48zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXVIII. (...) i S. M. (1) w okresie od 4 sierpnia 2006 r. do 14 września 2006 r. we F. i L., R. B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról wspólnie i w porozumieniu z S. M. (1) i E. S. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili Towarzystwo (...) w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz D. S. w kwocie 5175 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy numer (...), pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) oraz (...) S.A. w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz S. M. (1) w kwocie 5552,72 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia AC polisy nr (...) w/wym. pojazdu, w ten sposób, że w dniu 4 sierpnia 2006 r. we F. na ul. (...), upozorowali kolizję drogową samochodu D. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność D. S. kierowanego przez E. S. (1) z samochodem marki V. (...) nr rej. (...) kierowanym przez jego właściciela S. M. (1), a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) Towarzystwa (...) w L., co do okoliczności, przebiegu zderzenia wspomnianych samochodów, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej kwocie 10.727,72 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk do R. B. i z art. 286 § 1 kk w stosunku do S. M. (1)

XXIX. (...) i (...) w okresie czasu od 3 października 2005 r. do 7 listopada 2005 r. w L. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz J. C. (1) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...), pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), w ten sposób, że w dniu 3 października 2005 r. w K. D. doprowadzili do powstania uszkodzeń pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność J. C. (1) w innych okolicznościach niż w zgłoszeniu szkody w (...) S.A. Oddział w L. przez J. C. (1), co stało się podstawą do wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej wysokości 14.402,06 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXX. (...) w dniu 24 sierpnia 2005 roku w P., województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank S.A. w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 60.953,00 złotych, w ten sposób, że w celu uzyskania przez J. C. (1) kredytu na zakup samochodu wystawił stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w swojej firmie (...) w P.,

tj. o przestępstwo określone w art. 297 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXXI. (...) w dniu 12 września 2005 r. w L., B. M. A. A. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu M. M. (3) i J. C. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) Bank S.A. w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 45.096,28 złotych, w ten sposób, że w celu uzyskania przez J. C. (1) kredytu na zakup samochodu A. (...) w autokomisie (...) E. W. (1) z/s w L. B. M. A. E. uzyskał stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) 56” w L. Al. (...), które zostało wystawione przez M. M. (3) i przedstawione przez J. C. (1) w w/w banku

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w stosunku do B. M. A. A. G.

XXXII. (...) w dniu 27 listopada 2006 roku w L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank S.A. z/s w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000,00 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu na zakup samochodu N. (...) złożył stwierdzające nieprawdę oświadczenie o dochodach osiągniętych w swojej firmie (...) w P., a także o swojej sytuacji rodzinnej,

tj. o przestępstwo określone w art. 297 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXXIII. (...) w okresie od 28 listopada 2005 r. do 10 stycznia 2006 r. w L., B. M. A. A. G. działając działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z R. S., w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) S.A W. Oddział w L., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 15.602,82zł, na rzecz R. S. z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy nr (...), pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), oraz w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 8826,04zł na rzecz J. C. (1) z tytułu realizacji ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy nr (...) w/wym. pojazdu, w ten sposób, że w dniu 28 listopada 2005 r. w L. upozorowali kolizję drogową pojazdu m-ki F. (...) nr rej. (...) kierowanego przez R. S. z samochodem marki A. (...) nr rej (...), stanowiącym własność J. C. (1) kierowanym przez B. M. A. A. G., a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A W. Oddział w L., co do okoliczności, przebiegu zderzenia wymienionych samochodów, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej kwocie 24.428,86zł;

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk zw. z art. 65 § 1 kk

XXXIV. (...) w dniu 03 października 2005 r. w K. D., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłonił J. C. (1) do zawiadomienia Komisariatu Policji w K. D. o nie popełnionym przestępstwie uszkodzenia na jej szkodę samochodu marki A. (...) nr rej. (...), a następnie zeznania nieprawdy, co do okoliczności zgłoszonego przestępstwa w zakresie faktu jego zaistnienia oraz powstałych w samochodzie uszkodzeń, które to zeznania dały podstawę do przeprowadzenia przez Komisariat Policji w K. D. postępowania przygotowawczego nr (...)215/05 oraz służyły za dowód w prowadzonym postępowaniu;

tj. o przestępstwo określone w art. 18 § 2 kk w zw. z art. 238 kk w zb. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XLIII. M. M. (1) i M. F. (1) w okresie od 17 maja 2000 r. do 02 czerwca 2000 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzili (...) S.A. Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania na rzecz M. M. (1) w kwocie 4048,20 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC polisy numer (...) samochodu m-ki A. (...), oraz na rzecz J. F. w kwocie 1571,90 zł z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC polisy numer (...) samochodu m-ki A. (...), w ten sposób, że w dniu 17 maja 2000 r. w L., upozorowali kolizję drogową samochodu marki A. (...) kierowanego przez M. M. (1), z samochodem marki V. (...) nr rej. (...) kierowanym przez J. F., a następnie wprowadzili w błąd pracownika (...) S.A. Oddział w L. co do okoliczności przebiegu zderzenia wskazanych samochodów, co stało się podstawą wypłaty nienależnego odszkodowania w łącznej kwocie 5620,10 zł,

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Lublinie orzekł co następuje:

I. **R. B. i B. M. A. A. G.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.I, przy czym ustalił, że R. B. dopuścił się go w okresie od sierpnia 2003 roku do października 2006 roku;

II. **R. B., M. M. (2), S. K., B. H. (2), P. B. (1)** uznał za winnych popełnienia zarzuconego w pkt.II czynu, przyjmując przy tym, iż zachowanie P. B. (1) polegało na udostępnieniu samochodu B. nr rej.(...) do upozorowania kolizji oraz że R. B. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz kwalifikując czyn przypisany R. B. z art. 13 § 1 kk w zw.z art. 286 § 1 kk w zw.z art. 65 § 1 kk;

III. **R. B. i D. S.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.III, przyjął, że szkoda wyniosła 17 497,08 złotych;

IV. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.IV;

V. **R. B. i B. M. A. A. G.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.V;

VI. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.VI;

VII. **R. B. i M. M. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.VII;

VIII. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.VIII;

IX. **R. B., B. M. A. A. G. i M. S. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.IX;

X. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.X;

XI. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XI;

XII. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XII;

XIII. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XIII;

XIV. **R. B. i B. M. A. A. G.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XIV;

XV. **R. B. i B. M. A. A. G.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XV;

XVI. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XVI;

XVII. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XVII;

XVIII. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XVIII;

XIX. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XIX;

XX. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XX;

XXI. **R. B. i J. O.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XXI;

XXII. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XXII;

XXIII. **R. B. i B. M. A. A. G.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XXIII;

XXIV. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XXIV;

XXV. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XXV;

XXVI. **R. B. i B. M. A. A. G.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XXVI;

XXVII. **R. B.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt.XXVII;

XXVIII. **R. B. i S. M. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego w pkt.XXVIII;

XXIX. **R. B. i B. M. A. A. G.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego w pkt.XXIX;

XXX. **B. M. A. A. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. XXX;

XXXI. **B. M. A. A. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. XXXI;

XXXII. **B. M. A. A. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. XXXII, przyjął, że wyczerpuje on znamiona występku z art. 286 § 1 kk w zb.z art. 297 § 1 kk w zw.z art. 11 § 3 kk w zw.z art. 65 § 1 kk;

XXXIII. **B. M. A. A. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. XXXIII;

XXXIV. **B. M. A. A. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. XXXIV;

XXXV. **M. M. (1) i M. F. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego w pkt.XLIII;

XXXVI. **R. B.** skazał:

- za czyn przypisany w pkt.I, na podstawie art. 258 § 3 kk na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy;

- za czyny przypisane w pkt.II, V, IX, XIII, XV, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXIII, XXIV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 91 § 1 kk i art. 65 § 1 kk, na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XVIII orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 7090,45 złotych na rzecz (...) .U.SA w W.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXVI orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 7233,75 złotych na rzecz (...) .U.SA w W.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXIII orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 28 832,48 złotych na rzecz (...) .U.SA w W.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXVII orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 10 860,48 złotych na rzecz STU E. Hestia; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXVIII orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 5552,72 złotych na rzecz STU E. Hestia; ; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.IX orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 6 592,66 złotych na rzecz (...) S.A.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXIX orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 14 402,06 złotych na rzecz (...) S.A.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXI orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 11 080 złotych na rzecz (...) S.A.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XIII orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 29 300 złotych na rzecz (...) S.A.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XVIII orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 4 700,06 złotych na rzecz (...) S.A.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XIX orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 4 055 złotych na rzecz (...) S.A.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XX orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 4 400 złotych na rzecz (...) S.A.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXIV orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 11 049,73 złotych na rzecz (...) S.A.;

- za czyny przypisane w pkt.III, IV, VII, VIII, XI, XVI, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 91 § 1 kk i art. 11 § 3 kk oraz art. 65 § 1 kk, na karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- za czyn przypisany w pkt.VI, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 19 § 1 kk, art. 11 § 3 kk, na karę roku i 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- za czyn przypisany w pkt.X, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw.z art. 19 § 1kk i art. 65 § 1 kk, na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.X orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 11 785,15 złotych na rzecz STU E. Hestia;

- za czyny przypisane w pkt.XII, XIV, XXII, XXV przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 233 § 1 kk w zw.z art. 11 § 3 kk, art. 19 § 1 kk, art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk, na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk, art. 91 § 2 kk wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył oskarżonemu: karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet podlegającej wykonaniu kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 października 2006 roku do dnia 2 kwietnia 2009 roku);

- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 2 900 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XXXVII. B. M. A. A. G. skazał:

- za czyn przypisany w pkt.I, na podstawie art. 258 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności;

- za czyny przypisane w pkt. V, IX, XV, XXIII, XXVI, XXIX, XXXIII na podstawie art. 286 § 1 kk w zw.z art. 91 § 1 kk i art. 65 § 1 kk, na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności., na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXVI orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 7233,75 złotych na rzecz (...) .U.SA w W.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.XXIII orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 28 832,48 złotych na rzecz (...) .U.SA w W.; na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn przypisany w pkt.IX orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 6 592,66 złotych na rzecz (...) S.A.;

- za czyn przypisany w pkt.XIV i XXXIV, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 233 § 1 kk w zw.z art. 11 § 3 kk, art. 19 § 1kk, art.65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk, na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn przypisany w pkt.XXX, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 65 § 1 kk, na karę roku pozbawienia wolności;

- za czyn przypisany w pkt.XXXI, przyjmując za podstawę kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 11 § 3 kk i art. 65 § 1 kk, na karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- za czyn przypisany w pkt. XXXII na karę roku pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk, art. 91 § 2 kk wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył oskarżonemu: karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet podlegającej wykonaniu kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 24 kwietnia 2007 roku do dnia 2 kwietnia 2009 roku;

- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 2 200 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XXXVIII. M. M. (2) skazał za czyn przypisany w pkt.II, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 14 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt.1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (cztery) lat; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 980 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XXXIX. S. K. skazał za czyn przypisany w pkt.II, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 14 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt.1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (cztery) lat; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 980 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XL. B. H. (2) skazał za czyn przypisany w pkt.II, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 14 § 1 kk w zw.z art. 11 § 3 kk, na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt.1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięć) lat; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 980 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLI. P. B. (1) skazał za czyn przypisany w pkt.II, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 14 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt.1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (cztery) lat; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 980 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLII. D. S. skazał za czyn przypisany w pkt.III, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 11 § 3 kk, na karę roku i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt.1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (cztery) lat; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 700 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLIII. M. M. (1) skazał:

- za czyn przypisany w pkt.VII, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw.z art. 11 § 3 kk, na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

- za czyn przypisany w pkt.XLIII, skazał na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

- na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył oskarżonemu: karę roku i 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (cztery) lat; na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej czynem zarzuconym w pkt.XLIII poprzez uiszczenie w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku kwoty 5 620,10 złotych na rzecz (...) S.A; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 780 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLIV. M. S. (1) za czyn przypisany w pkt.IX skazał na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 (cztery) lat; na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez uiszczenie w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku kwoty 6 592,66 złotych na rzecz (...) S.A.; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 780 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLV. J. O. skazał za czyn przypisany w pkt.XXI na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięć) lat; na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez uiszczenie w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku kwoty 11 080 złotych na rzecz (...) S.A; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 1180 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLVI. S. M. (1) za czyn przypisany w pkt.XXVIII skazał na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 (pięć) lat; na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie kwoty 5552,72 złotych na rzecz STU E. Hestia; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 780 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLVII. M. F. (1) skazał za czyn przypisany w pkt. XLIII na karę roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzy) lat; na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez uiszczenie w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku kwoty 5 620,10 złotych na rzecz (...) S.A zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 580 złotych, ustalając, że poniesione w toku postępowania wydatki w części dotyczącej tego oskarżonego ponosi Skarb Państwa;

XLVIII. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B. kwotę 3247,20 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych P. B. (1), B. M. A. A. G., J. O., R. B., S. M. (2), M. M. (1) oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) S.A.

Obrońca oskarżonego P. B. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 5 § 2 i art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i pominięcie lub nieprawidłową ocenę niektórych dowodów oraz okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a przez to wybiórczą ocenę całokształtu okoliczności sprawy bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego jak również nie uwzględnienie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. W szczególności dotyczy to następujących okoliczności i dowodów:

a) bezpodstawne przyjęcie: że oskarżony P. B. (1) brał udział w upozorowaniu kolizji samochodów marki C. (...) oraz B. chcąc w ten sposób pozyskać wypłatę odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC,

b) wyjaśnienie oskarżonego P. B. (1), że w dniu kolizji a więc w dniu 9 lutego 2004 r. warunki atmosferyczne na drodze były bardzo złe oraz że to na skutek padającego śniegu z deszczem oraz oblodzonej nawierzchni doszło do kolizji samochodu marki B. kierowanego przez P. B. (1) a należącego do jego matki A. B. (1) z samochodem marki C. (...) kierowanym przez K. T. (1),

c) z zeznań K. T. (1) złożonych na rozprawie w dniu 9 czerwca 2010 r., który stwierdził, iż nie rozpoznaje on kierowcy samochodu marki B., który uczestniczył w upozorowanej z jego udziałem kolizji, a w której to rozprawie uczestniczył P. B. (1),

d) pominięcie opinii biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej bezpieczeństwa ruchu drogowego inż. Z. Z. oraz mgr inż. S. I., którzy wskazali w swoich opiniach, iż przebieg kolizji jak i uszkodzenia powstałe na jej skutek mogły powstać w okolicznościach przedstawionych przez uczestników kolizji.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę przez Sąd II instancji zaskarżonego wyroku w całości przez:

1. orzeczenie odmiennie, co do istoty i uniewinnienie oskarżonego P. B. (1) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego B. M. A. A. G. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 13 § 1 k.k., poprzez jego pominięcie w kwalifikacji prawnej czynów wskazanych w pkt XXX i XXXII, w sytuacji gdy z opisów czynów wynika, że do dokonania nie doszło,

II. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj:

1. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, a przez to błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na, w szczególności:

a) uznaniu, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. B., w sytuacji gdy wskazane przez Sąd dowody (wyjaśnienia R. B., T. G. (1), J. W., J. N. oraz jego zeznania) na to nie wskazują,

b) przyjęciu, że oskarżony wspólnie z R. B. nakłaniali J. N. do zawiadomienia Komisariatu I Policji w K. o niepopelnionym przestępstwie (czyn nr XIV), podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenie,

c) przyjęciu, że oskarżony uzyskał stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach J. C. (1) w firmie (...) 56" (czyn nr XXXI), w sytuacji gdy sprawstwa oskarżonego nie potwierdzają ani wyjaśnienia M. M. (3) (który wskazuje wyłącznie na J. C. (1) jako osobę, która prosiła go o wystawienie zaświadczenia), ani wyjaśnienia R. B. (k. 6420) w których wyjaśnił, że uzyskaniem zaświadczenia mającego poświadczyć osiągnięty przez J. C. (1) dochód zajął się D. K. (2) w porozumieniu z E. W. (2); tym samym brak jest dowodów, które by wskazywały na jakikolwiek udział oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu,

d) uznaniu, że kolizja, o której mowa w czynie nr XXXIII została upozorowana, podczas gdy zabrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności zeznania świadka R. S. prowadzą do odmiennego wniosku, świadek na rozprawie w dniu 9 czerwca 2010 r. zeznał: „Ja już dokładnie nie pamiętam czy wcześniej było umówione, że ja wjadę w ten samochód” i dalej na wyraźne pytanie Sądu: „Czy kolizja była upozorowana, czy nie?” świadek zeznał: „Ja szczegółów nie pamiętam”,

e) przyjęciu – na podstawie zeznań świadka C. B. (1) (k. 5868) – że oskarżony brał czynny udział w kolizji opisanej w pkt XXIII wyroku podczas gdy świadek zeznał: „przy stłuczce widziałem też Araba, nie znam go”, nie wiadomo więc czy chodziło konkretnie o oskarżonego, ponadto świadek nie wskazał aby (...) brał jakkolwiek udział w zdarzeniu,

2. art. 186 k.p.k. poprzez użycie jako dowodu zeznań świadka J. C. (1) (strona 95 uzasadnienia), w sytuacji gdy ww. skorzystała na mocy art. 182 k.p.k. z prawa do odmowy składania zeznań jako osoba pozostając z oskarżonym we wspólnym pożyciu (rozprawa z dnia 9 czerwca 2010 r.).

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. O. zaskarżyła wyrok w pkt XXI zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż zeznania współoskarżonego R. B. dotyczące przedmiotowego zdarzenia z pkt XXI zaskarżonego orzeczenia zasługują na obdarzenie w pełni walorem wiarygodności z uwagi na fakt wskazanej „szczegółowości”, przy pominięciu faktu witalnego zainteresowania R. B. w składaniu nieprawdziwych wyjaśnień obciążających współoskarżonych i uzyskania tą drogą korzyści w postaci potencjalnego zmniejszenia kary, wobec ogromu ciężących na nim zarzutów,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż zeznania oskarżonego J. O. nie zasługują na obdarzenie walorem wiarygodności wobec wskazanych „nieprawdziwości” i „wewnętrznej sprzeczności” przy jednoczesnym braku wskazania podstaw do uznania ich za nieprawdziwe i wewnętrznie sprzeczne, co wskazuje na preferencję dowodów obciążających nad odciążającymi,

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w oparciu o opinię o charakterze niepełnym,

2. będący skutkiem powyższego błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż można przypisać oskarżonemu winę odnośnie zarzucanych mu czynów.

Z uwagi na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego R. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary oraz w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów sądowych.

I. W oparciu o art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 60 § 3 i 6 k.k. poprzez niezastosowanie tej normy w sytuacji spełnienia przez oskarżonego wszystkich warunków do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, co w rezultacie doprowadziło do rażącej niewspółmierności kary (wymierzonej jednostkowo i łącznie) przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru oraz na skutek pominięcia uzasadnionej możliwości zastosowania zasady absorpcji w zakresie wymiaru kary łącznej,

II. Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kar jednostkowych za przypisane czyny oraz kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji i uwzględnieniem zasad

regulujących instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary z jednoczesnym zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Obrońca oskarżonego S. M. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego:

a) art. 286 § 1 k.k. – poprzez błędne zastosowanie tego przepisu w stosunku do czynu przypisanego wyrokiem oskarżonemu, pomimo tego, iż zarzucany oskarżonemu czyn w pełni penalizowała norma określona w art. 298 § 1 k.k. zakładająca łagodniejszy wymiar kary od przepisu przyjętego przez Sąd I instancji jako podstawę tej odpowiedzialności;

b) art. 58 § 2 k.k. poprzez niezastosowanie w stosunku do oskarżonego S. M. (1) dobrodziejstwa określonego w tym przepisie pomimo zaistnienia wskazanych tam przesłanek do odstąpienia orzekania wobec oskarżonego grzywny;

2. obrazę przepisów postępowania:

a) art. 7 k.p.k. – polegającą na dowolnej ocenie wszystkich zgromadzonych dowodów, bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w odniesieniu do kwestii możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonego S. M. (1) w kontekście nałożenia nań jako środka karnego grzywny i obarczenia go kosztami postępowania w sytuacji znanej Sądowi I instancji – długotrwałego pozbawienia wolności wobec tymczasowego aresztowania;

b) art. 624 § 1 k.p.k. – polegający na braku rozważenia możliwości zwolnienia oskarżonego S. M. (1) od kosztów procesu i braku zwolnienia oskarżonego od tych kosztów w całości, pomimo tego, iż uiszczenie jest dlań zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, wobec długotrwałego przebywania w warunkach izolacji;

3. błąd w ustaleniach faktycznych mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na błędnym ustaleniu na skutek wyżej wymienionych licznych uchybień procesowych, że oskarżony S. M. (1) będzie w stanie uiścić grzywnę i koszty sądowe, że będzie możliwe skuteczne przeprowadzenie egzekucji w tym zakresie, zaś w odniesieniu tylko do kosztów – że nie będzie dlań zbyt uciążliwe ich uiszczenie ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, wobec długotrwałego przebywania w warunkach izolacji;

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego S. M. (1) kary w stosunku do kryminalnej zawartości czynu, zbyt surowy wymiar kary pozbawienia wolności, zbyt długi okres poddania sprawcy próbie, niezasadne, w niezgodzie z art. 58 § 2 k.k., orzeczenie grzywny.

Z uwagi na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oparcie odpowiedzialności karnej oskarżonego S. M. (1) na art. 298 § 1 k.k., złagodzenie kary pozbawienia wolności, skrócenie okresu próby do dwóch lat, odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu S. M. (1) grzywny i zwolnienie go od kosztów procesu w całości.

Obrońca oskarżonego M. M. (1) zaskarżył wyrok w całości odnośnie pkt XXXV oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze odnośnie pkt VII zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 k.p.k. polegający na dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i rozstrzygnięcie pojawiających się obiektywnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Do najważniejszych niejasności rozstrzygniętych przez Sąd I instancji na niekorzyść oskarżonego należy zaliczyć m. in.” brak zdjęć z przymiarem do określenia wysokości uszkodzeń w pojazdach, niewyraźną dokumentację fotograficzną, nie wzięcie pod uwagę przez biegłego, iż V. (...) nie miał typowych (katalogowych) 14 calowych felg a mniejsze 13 calowe oraz faktu iż V. (...) ciągnął w chwili wypadku obciążoną przyczepkę – te dwa fakty bezsprzecznie wskazują, iż zawieszenie V. (...) było o wiele niższe aniżeli przyjęte przez biegłego. Pomimo wskazanych powyżej wątpliwości Sąd I instancji uznał, iż M. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu podczas gdy prawidłowa analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego, w tym rozstrzygnięcie wszystkich niejasności na korzyść oskarżonego, zgodnie z wyżej powołanymi przepisami oraz w powiązaniu z wyjaśnieniami M. M. – który zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w postępowaniu przed Sądem kategorycznie nie przyznawał się do winy, prowadzi do wniosku, iż M. M. (1) nie dokonał przypisanego mu czynu zabronionego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, będący następstwem selektywnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego, a wyrażający się w niesłusznym przyjęciu przez Sąd, iż M. M. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu. Sąd Okręgowy nie rozważył dostatecznie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia czy M. M. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z M. F. (1) upozorował kolidującą drogą w celu wypłaty odszkodowania i w konsekwencji przyjęcia przez Sąd, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa, w sytuacji gdy szczegółowa analiza zebranych w sprawie dowodów – w szczególności nie przyznaniu się przez M. M. i M. F. do popełnienia zarzucanego im czynu – przy zachowaniu wskazanych przepisami prawa zasad wiedzy i doświadczenia życiowego pozwala na przyjęcie twierdzenia, iż oskarżony M. M. nie dokonał przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k.;

3. rażąco niewspółmierność kary w stosunku do stopnia szkodliwości społecznej oraz stopnia społecznego niebezpieczeństwa zarzucanego oskarżonemu czynu, wyrażającą się w wymierzeniu mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz przede wszystkim jej wychowawcze oddziaływanie na M. M. (1), orzeczenie kary pozbawienia wolności z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby z pewnością wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o niewinnienie M. M. (1) od popełnienia zarzucanego mu w pkt XXXV czynne, ewentualnie uchylenie pkt XXXV zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Lublinie oraz zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VII poprzez wymierzenie oskarżonemu M. M. (1) kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) S.A. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego R. B., w części dotyczącej orzeczenia środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k. polegającą na nie orzeczeniu względem oskarżonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy wobec złożenia przez pełnomocnika wniosku w tym zakresie, sąd był do takiego orzeczenia na mocy wymienionego przepisu zobowiązany.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego R. B. środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty odpowiadającej wysokości szkody wyrządzonej czynem zabronionym przez oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. B. jest całkowicie zasadna podobnie, jak apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) SA, częściowo a mianowicie w zakresie zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego przez pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie XXXII wyroku art. 13§1 k.k., jest zasadna apelacja obrońcy oskarżonego B. M. A. A. G., natomiast w pozostałej części jest ona bezzasadna, natomiast apelacje obrońców oskarżonych P. B. (1), M. M. (1), J. O. i S. M. (1) są oczywiście bezzasadne. Z uwagi na różny zakres zaskarżenia oraz różnorodność zarzutów, wywiedzione w sprawie niniejszej apelacje zostaną omówione oddzielnie w dalszej części uzasadnienia z tym, że wobec faktu uznania za oczywiście bezzasadne apelacji obrońców oskarżonych P. B. (1), J. O. i S. M. (1) i nie złożenia przez nich wniosków o sporządzenie pisemnego uzasadnienia niniejszego wyroku Sąd Apelacyjny zgodnie z art. 457§2 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia i nie ustosunkowywał się do wyżej wymienionych apelacji.

Oдноśnie apelacji obrońcy R. B.

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna.

Podkreślić należy, że zaskarżając orzeczenie w zakresie orzeczenia o karze skarżący może podnieść nie tylko zarzut wskazany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale także każdy inny zarzut określony w art. 438 k.p.k., o ile wskazując na takie uchybienie, ogranicza się do kwestii dotyczących prawidłowości orzeczenia o karze. Skarżący może zatem skutecznie podnosić zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, pod warunkiem, że zarzut ten odnosi się do tych faktów, które miały znaczenie wyłącznie dla wyboru rodzaju i wymiaru kary, a nie stanowią jednocześnie ustaleń dotyczących okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, może także podnosić zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego lub procesowego o ile obraza taka miała znaczenie dla wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego. Analiza środka zaskarżenia złożonego przez obrońcę oskarżonego R. B. wskazuje, iż jego autor zarzucił sądowi I instancji zarówno rażącą niewspółmierność kary, jak również obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 60§3 i 6 k.k. poprzez ich niezastosowanie. W tej sytuacji w pierwszej kolejności odnieść się należy do tego ostatniego zarzutu, gdyż uznanie go za uzasadniony lub też nie, determinuje potrzebę odniesienia się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, a także celów indywidualno – prewencyjnych kary. Wynika z tego, że w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.) pozostają uchybienia dotyczące reakcji prawnej na czyn, leżącej w sferze swobodnego uznania sądu, popełnione na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego oraz właściwie zinterpretowanych i zastosowanych przepisów prawa materialnego dotyczących wymiaru kary. W takim stanie rzeczy ocena tego zarzutu uzasadniona jest wyłącznie w przypadku, gdy sąd odwoławczy dojdzie do wniosku, że ustalenia faktyczne w zakresie okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary oraz wykładnia i zastosowanie przepisów prawa materialnego dotyczących wymiaru kary, są prawidłowe. W przeciwnym wypadku ocena zarzutu rażącej niewspółmierności kary staje się bezprzedmiotowa.

Sąd Okręgowy w Lublinie uznając oskarżonego R. B. za winnego popełnienia szeregu przestępstw i wymierzając mu za nie kary wskazał okoliczności jakie miał na uwadze przy ich wymiarze (uzasadnienie k- 10266-10267 , 10268) oraz wskazał okoliczności , jakie miał na uwadze wymierzając temu oskarżonemu karę łączną na zasadzie art. 85k.k. (uzasadnienie k – 10269) . W żaden jednak sposób nie odniósł się do tego , czy oskarżony ten spełnił warunki do zastosowania wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§3 k.k. a miał obowiązek to uczynić biorąc pod uwagę treść wyjaśnień składanych przez niego w sprawie. Nie sposób bowiem nie zauważyć , iż w trakcie trwania postępowania R. B. składając wyjaśnienia opisywał udział zarówno swój , jak i innych osób w przedmiotowych zdarzeniach a także opisywał okoliczności zaistnienia tych zdarzeń. W tej sytuacji kluczowe jest ustalenie czy spełnił on wszystkie przesłanki do zastosowania wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na zasadzie art. 60§3 k.k. , której zastosowanie jest przecież , w przypadku ich zaistnienia , obligatoryjne. Sąd I instancji tego ustalenia zaniechał.

W tym miejscu zauważyć należy , iż w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia sąd I instancji wyraził pogląd o niemożności zawieszenia kary o którym mowa w art. 60§3 -5 k.k. zgodnie z treścią art. 69§3 k.k. i w związku z tym niemożnością uwzględnienia wniosku prokuratora w przedmiocie wymiaru kary temu oskarżonemu (uzasadnienie k – 10269-10269v). Nie negując w żadnym razie prawidłowości tego poglądu stwierdzić należy , iż nie wyjaśnia on przyczyn nie zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§3 k.k. w stosunku do oskarżonego R. B. i wymierzenie mu kar z nadzwyczajnym złagodzeniem bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Brak uzasadnienia w tym przedmiocie powodu niemożność ustalenia przez sąd odwoławczy czy sąd I instancji przeoczył możliwość takiego zastosowania wyżej wymienionej instytucji czy też , wiedząc o możliwości jej zastosowania , uznał , iż oskarżony nie spełnia wszystkich warunków do jej zastosowania a tym samym niemożność dokonania oceny prawidłowości zapadłego orzeczenia w tym zakresie. Tym samym wyklucza to możliwość wydania przez Sąd Apelacyjny w Lublinie jakiegokolwiek orzeczenia reformatoryjnego.

Omówione uchybienie, którego dopuścił się Sąd Okręgowy, powoduje,

że koniecznym jest uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze orzeczonej wobec oskarżonego R. B. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Podkreślić przy tym trzeba, że uchylenie wyroku co do kary obejmuje również uchylenie integralnie z nim związanych rozstrzygnięć o środkach karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46§1 k.k. oraz o zaliczeniu na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie (art. 63 § 1 k.k.).

W przedstawionym stanie rzeczy, bezprzedmiotowym jest odnoszenie się przez Sąd Apelacyjny do sformułowanego przez skarżącego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego R. B. kar jednostkowych oraz kary łącznej. Jak bowiem wyżej wspomniano, ocena takiego zarzutu apelacyjnego ma sens tylko przy stwierdzeniu przez sąd odwoławczy prawidłowego ustalenia istotnych dla wymiaru kary okoliczności oraz właściwego zastosowania dotyczących go przepisów prawa materialnego. W sytuacji, kiedy ustalenia te są błędne lub niepełne i zachodzi konieczność choćby częściowej ich zmiany (lub uzupełnienia), odnoszenie się do zarzutu niewspółmierności kary traci jakiegokolwiek znaczenie. W rezultacie Sąd Apelacyjny ograniczył swe rozważania do omówionych wyżej uchybień (art. 436 § 1 k.p.k.), których analiza jest wystarczająca do rozpoznania sprawy oskarżonego R. B. w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok we wskazanym wyżej zakresie, zaś w pozostałej części, wobec niestwierdzenia uchybień z art. 439 i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał tenże wyrok w stosunku do tego oskarżonego w mocy.

Ponownie rozpoznając tę sprawę, Sąd I instancji powinien mieć w polu widzenia wszystkie ujawnione w niniejszym postępowaniu okoliczności istotne dla orzeczenia o karze za przypisane oskarżonemu R. B. czyny, w tym również te wskazane w niniejszym uzasadnieniu. Poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne, stanowiące następnie podstawę rozstrzygnięcia, powinny znaleźć oparcie w całości dowodów przeprowadzonych w toku dotychczasowego postępowania, jak również tych, które Sąd ten ponownie przeprowadzi, mając przy tym na uwadze uregulowanie zawarte w art. 442 § 2 k.p.k.

W szczególności Sąd Okręgowy w Lublinie winien ustalić, czy oskarżony R. B. spełnia warunki do zastosowania wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§3 k.k. mając na uwadze poglądy doktryny i orzecznictwa w tym przedmiocie i w zależności od tego ustalić mu karę baczącą, by ta odpowiadała dyrektywom i zasadom jej wymiaru, wrażonym w szczególności w art. 53 k.k.

W przypadku stwierdzenia braku podstaw do zastosowania wobec tegoż oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§3 k.k. sąd I instancji winien rozważyć, czy nie istnieją podstawy do zastosowania tejże instytucji na podstawie art. 60§2 k.k. Dokonując powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Lublinie winien mieć na uwadze, iż, nadzwyczajne złagodzenie kary jest czymś wyjątkowym, a to przesądza, że sprawca musi wykazać się wyjątkowymi okolicznościami, by mógł z dobrodziejstwa tego skorzystać (por. wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2006 roku, WA 14/06, LEX nr 294283). Szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 60 § 2 k.k. to stan, w którym szczególnie nagromadzenie okoliczności łagodzących i wybitnie dodatnia sylwetka przestępcy w zestawieniu z okolicznościami obciążającymi prowadzi do wniosku o potrzebie wymierzenia kary poniżej minimum ustawowego zagrożenia, gdyż nawet owo minimum kary byłoby niewspółmiernie surowe, a osiągnięcie celów kary będzie możliwe przy wymierzeniu kary poniżej minimum ustawowego zagrożenia za przypisane przestępstwo (wyrok SN z dnia 12 maja 1978 roku, V KR 72/78, LEX nr 17077).

Oдноśnie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Bank (...) SA

Oczywiście uzasadniony jest zarzut obrazy przez sąd I instancji prawa materialnego w postaci art. 46§1 k.k. przez nie orzeczenie wobec oskarżonego R. B. środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy

pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył stosowny wniosek w tym przedmiocie (k – 8995). Orzeczenie tegoż środka karnego jest obligatoryjne a więc jego nie orzeczenie jest błędem sądu I instancji do popełnienia którego sąd ten przyznał się w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia (k – 10268v). Wydanie przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyroku reformatoryjnego w tym zakresie , wobec konieczności uchylecia zapadłego wobec R. B. wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazania sprawy sądowi I instancji w tym zakresie do ponownego rozpoznania z innych powodów (wcześniejsza część uzasadnienia) nie było jednak możliwe. Rozpoznając sprawę ponownie , Sąd Okręgowy w Lublinie winien respektować wyżej wymieniony pogląd prawny.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego B. M. A. A. G.

Apelacja obrońcy oskarżonego B. M. A. A. G. częściowo a mianowicie w zakresie zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego przez pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie XXXII wyroku art. 13§1 k.k. , jest zasadna , natomiast w pozostałej części jest ona bezzasadna.

Bezspornie zasadny jest zarzut zawarty w przedmiotowej apelacji a dotyczący obrazy prawa materialnego a mianowicie art. 13§1 k.k. poprzez jego pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXXII wyroku. Opis tego czynu bezspornie wskazuje , iż sąd I instancji uznał go za winnego tego że „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000,00 złotych , w ten sposób , że w celu uzyskania kredytu na zakup samochodu N. (...) złożył stwierdzające nieprawdę oświadczenie o dochodach osiągniętych w swojej firmie (...) w P. a także o swojej sytuacji rodzinnej” a więc bez wątplenia przestępstwa z art. 286§1 k.k. popełnionego w formie stadialnej usiłowania w zbiegu realnym z przestępstwem zakwalifikowanym z art. 297§1 k.k.. Tymczasem Sąd Okręgowy w Lublinie , dokonując korekty kwalifikacji prawnej tego czynu w stosunku do zaproponowanej w akcie oskarżenia , zakwalifikował go jako przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. a więc uznał go winnym popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. popełnionego w formie stadialnej dokonania w zbiegu realnym z przestępstwem z art. 297§1 k.k. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób , że zakwalifikował przedmiotowy czyn przypisany B. M. A. A. G. jako występki wyczerpujący dyspozycję art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. a za podstawę wymiaru kary za ten czyn przyjął art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

Natomiast niezasadny jest zarzut obrazy przepisów prawa materialnego przez pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu B. M. A. A. G. w punkcie XXX wyroku art. 13§1 k.k.. Wprawdzie z opisu tego czynu wynika , że został on uznany za winnego tego , że „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach przyjętego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank SA w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 60.953,00 złotych , w ten sposób , że w celu uzyskania przez J. C. (1) kredytu na zakup samochodu wystawił stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w swojej firmie (...) w P.” a więc także , między innymi przestępstwa zakwalifikowanego z art. 286§1 k.k. popełnionego w formie stadialnej usiłowania lecz sąd I instancji nie zakwalifikował tego czynu jako przestępstwa z art. 286§1 k.k. lecz jako występki wyczerpujący znamiona art. 297§1 k.k. w zb. z art. 271§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. zaś za podstawę wymiaru kary za ten czyn przyjął art. 271§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. W tej sytuacji , przy braku środka odwoławczego na niekorzyść oskarżonego poprawianie błędnej kwalifikacji prawnej czynu przez uzupełnienie jej o art. 13§1 k.k. w zw. art. 286§1 k.k. a więc na jego niekorzyść jest zgodnie z art. 455 k.p.k. niedopuszczalne.

Odnosnie zarzutu obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia , to na wstępie stwierdzić należy , że autor apelacji , podnosząc zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. , art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt.1 k.p.k. , faktycznie kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez ten sąd , w postaci dania wiary wyjaśnieniom składanym w postępowaniu przygotowawczym i sądowym przez R. B. w charakterze podejrzanego i oskarżonego , zeznaniom świadków C. B. (3) i R. S. i odmówienie wiary wyjaśnieniom B. M. A. A. G. składanym także w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego oraz przed sądem w charakterze oskarżonego .

W tym miejscu ponownie przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. , jeśli tylko:

-jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

-stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść , jak i niekorzyść oskarżonego,

-jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy , że sąd I instancji analizował wszystkie dowody zebrane w sprawie , korzystne i niekorzystne dla B. M. A. A. G. takie , jak wyjaśnienia tegoż oskarżonego , wyjaśnienia R. B. , T. G. (1) , J. W. i M. M. (3) , zeznania świadków J. N. , M. C. B. , R. S. , w sposób prawidłowy ujawnił je w trakcie rozprawy głównej oraz dokonał ich oceny zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Przechodząc do omówienia szczegółowych zarzutów zawartych w apelacji skarżącego zważyć należy co następuje :

- ustalając , iż oskarżony B. M. A. A. G. działał w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. B. sąd I instancji oparł się nie tylko na ocenie wyjaśnień oskarżonego R. B. , który przecież zaprzeczał faktowi istnienia takiej grupy ale także na analizie szeregu innych dowodów takich jak wyjaśnienia oskarżonych T. G. (1) i J. W. , zeznania świadków J. N. i M. K. Sąd I instancji dokonał szczegółowej analizy tych dowodów, dał im w przeważającej części wiarę i stanowisko swoje w prawidłowy sposób uzasadnił (uzasadnienie k – 10246v-10247). Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ocenę powyższych dowodów przez Sąd Okręgowy w Lublinie – wynika z nich jednoznacznie , iż R. B. kierował zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się pozorowaniem kolizji drogowych , wyłudzeniem odszkodowań i kredytów , która to grupa była zorganizowana w wysokim stopniu na co wskazuje precyzyjny podział zadań między jej członkami za wykonanie , których otrzymywali oni korzyści finansowe a w grupie tej działał oskarżony B. M. A. A. G. . Za całkowicie dowolne należy uznać stwierdzenie zawarte w apelacji obrońcy tegoż oskarżonego , iż dowody w postaci wyjaśnień R. B. , T. G. (1) , J. W. oraz zeznania świadka J. N. na ten fakt nie wskazują . Analiza bowiem treści tych dowodów prowadzi do wprost odmiennego wniosku , co także stwierdził sąd I instancji. Jednocześnie sąd ten dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego B. M. A. A. G. także w szczegółowy sposób uzasadnił , dlaczego odmówił im waloru wiarygodności. Jednocześnie Sąd Okręgowy w Lublinie w sposób precyzyjny ustalił na czym polegał udział tego oskarżonego w grupie przestępczej a także uzasadnił dlaczego uznał , iż oskarżony miał tego świadomość (uzasadnienie k – 10262-10263). Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni to stanowisko podzielił;

- ustalając , iż B. M. A. A. G. wspólnie z R. B. nakłaniali J. N. do zawiadomienia Policji o przestępstwie , które nie zaistniało (czyn z pkt. XIV) Sąd Okręgowy w Lublinie oparł się na wyjaśnieniach a następnie zeznaniach J. N. , z których treści fakt ten jednoznacznie wynika (uzasadnienie k – 10249v-10250). Sąd I instancji dał wiarę wyjaśnieniom a następnie zeznaniom tego świadka i stanowisko swe uzasadnił. Brak jest podstaw do kwestionowania tego stanowiska . Apelacja , poza ogólnikowym zarzutem w tym zakresie , iż prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie winy oskarżonego B. M. A. A. G. co do tego czynu , nie zawiera jakiegokolwiek argumentacji na poparcie swego poglądu;

- ustalając , iż B. M. A. A. G. uzyskał stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) „ (czyn opisany w punkcie XXXII) Sąd Okręgowy w Lublinie oparł się na dowodzie w postaci dokumentacji udzielenia tego kredytu przez G. M. Bank a także częściowo na wyjaśnieniach R. B. , zeznaniach świadka D. C. a częściowo na zeznaniach i wyjaśnieniach M. M. (3). Co do tego ostatniego dowodu , sąd I instancji w pisemnych motywach orzeczenia uzasadnił w jakiej części nie obdarzył go walorem wiarygodności i stanowisko swe w tym przedmiocie uzasadnił (uzasadnienie k – 10253v-10254). Przedstawiona przez skarżącego alternatywna ocena wyżej wymienionych dowodów jest całkowicie nieuprawniona;

- ustalając , iż B. M. A. A. G. wspólnie i w porozumieniu z R. S. upozorowali kolizję drogową (czyn przypisany oskarżonemu w punkcie XXXIII wyroku) Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom tegoż oskarżonego oraz wyjaśnieniom oskarżonego R. B. , natomiast swe ustalenia oparł na treści opinii dotyczącej uszkodzeń pojazdów i ewentualnych okoliczności , w których mogło do nich dojść (k – 5957-5975) a także na treści zeznań R. S. oraz zeznań świadków J. J. (2) i S. B.. Wyżej wymienione dowody poddał analizie i uzasadnił swe stanowisko odnośnie obdarzenia ich lub też nie walorem wiarygodności (uzasadnienie k – 10254v-10255). Odmienna ocena tych dowodów a w szczególności zeznań świadka R. S. przedstawiona przez autora apelacji a oparta na skąpych fragmentach jego zeznań wyrwanych z kontekstu całości jest chybiona i Sąd Apelacyjny w Lublinie w żadnym razie jej nie podziela;

- ustalając , iż oskarżony B. M. A. A. G. działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. , C. B. (1) i innymi ustalonymi osobami upozorowali kolizję pojazdów (czyn przypisany oskarżonemu w punkcie XXIII wyroku) Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom tegoż oskarżonego , natomiast swe ustalenia oparł na treści opinii dotyczącej uszkodzeń pojazdów i ewentualnych okoliczności , w których mogło do nich dojść (k – 5363-5381) a także na treści zeznań C. B. (1) , C. D. oraz wyjaśnień R. B. , J. W.. Wyżej wymienione dowody poddał analizie i uzasadnił swe stanowisko odnośnie obdarzenia ich lub też nie walorem wiarygodności (uzasadnienie k – 10251-10252). Odmienna ocena tych dowodów a w szczególności zeznań świadka C. B. (1) przedstawiona przez autora apelacji a oparta na skąpych fragmentach jego zeznań wyrwanych z kontekstu całości jest całkowicie nieuprawniona.

Brak jest także podstaw do podzielenia poglądu skarżącego o naruszeniu przez sąd I instancji przepisów art. 4 , 410 i 424§1 pkt. 1 k.p.k. Badał on bowiem dowody przemawiające zarówno na korzyść , jak i na niekorzyść B. M. A. A. G. , wszystkie je w prawidłowy sposób ujawnił w trakcie rozprawy głównej , a stanowisko swoje w przedmiocie ich oceny w sposób szczegółowy uzasadnił.

Natomiast zasadny jest , podniesiony w przedmiotowej apelacji zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 186k.p.k. (w szczególności §1 tego przepisu) poprzez użycie jako dowodu zeznań świadka J. C. (1) w treści pisemnego uzasadnienia (uzasadnienie k – 10254). Podnieść bowiem należy , iż J. C. (1) przesłuchana w charakterze świadka w sprawie niniejszej skorzystała z prawa odmowy składania zeznań (k – 9302-9303) a więc zgodnie z treścią art. 186§1 k.p.k. jej zeznania nie mogły służyć za dowód w sprawie niniejszej. Niemniej jednak zauważyć należy , iż powyższe naruszenie przepisów prawa procesowego nie miało jakiegokolwiek wpływu na treść zapadłego orzeczenia. Uznając bowiem oskarżonego B. M. A. A. G. za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie XXXI przedmiotowego wyroku sąd I instancji w głównej mierze oparł się na dowodach w postaci dokumentacji udzielenia tego kredytu przez G. M. Bank a także częściowo na wyjaśnieniach R. B. , zeznaniach świadka D. C. a częściowo na zeznaniach i wyjaśnieniach M. M. (3) natomiast zeznania świadka J. C. potraktował jako dowód pomocniczy potwierdzający treść wyżej wymienionych dowodów a w szczególności treść wyjaśnień R. B.. Wynika to jednoznacznie z treści pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy w Lublinie uzasadniał swoje stanowisko w następujący sposób „ Na te okoliczność szczegółową relację złożył R. B. k- 6420-6421, co potwierdziła również w swoich zeznaniach przed Sądem świadek J. C. (1) k-9302v-9303” Jednoznacznie wynika z treści tegoż uzasadnienia , iż dowód z zeznań świadka J. C. (1) był dla sądu I instancji dowodem „pomocniczym” potwierdzającym jedynie treść innego dowodu. W tej sytuacji należy uznać , iż wyżej wymienione uchybienie przepisom prawa procesowego przez Sąd Okręgowy w Lublinie , jakkolwiek zaistniało , to nie miało żadnego wpływu na treść zapadłego orzeczenia a więc nie może być powodem uchylenia bądź zmiany zaskarżonego orzeczenia (art. 438 pkt. 2 k.p.k. a contrario).

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. M. (1)

Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (1) jest całkowicie bezzasadna a w tej sytuacji uwzględnienie jej wniosków o wydanie orzeczenia reformatoryjnego i uniewinnienie tegoż oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu w pkt. XXXV wyroku czynu bądź złagodzenie wymiaru kary za czyn opisany w pkt. VII wyroku czy też wydanie orzeczenia kasatoryjnego przez uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie czynu opisanego w punkcie XXXV wyroku i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania nie było możliwe.

1\ Jeśli chodzi o pierwszy z zarzutów , tj. obrazy przepisów postępowania a to art. 4 , 5§2 , 7 i 410 k.p.k. mającej wpływ na treść orzeczenia , to stwierdzić należy , że skarżący kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez ten sąd , w postaci dania wiary opinii biegłego (k – 6614-6635) i odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. M. (1). Zarzut ten jest bezzasadny. Sąd Okręgowy bowiem , dzieląc treść i wnioski wyżej wymienionej opinii a nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. M. (1) , dokonał dokładnej ich analizy i w sposób logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym uzasadnił swoje stanowisko w tej sprawie / uzasadnienie k – 10255/. Zdaniem tegoż Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania opinii biegłego , z której jednoznacznie wynika , iż uszkodzenia w przedmiotowych pojazdach jakie zostały zgłoszone do ubezpieczenia i stały się podstawą do wypłaty odszkodowania nie mogły powstać w chwili tej kolizji. Zwrócić należy uwagę , iż dokonując tych ustaleń sąd I instancji miał na uwadze zeznania świadków J. F. , K. F. oraz J. C. (2). Stanowisko Sądu Okręgowego Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości podzielił.

Reasumując : nie sposób uznać za skarżącym , iż sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy , dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów usytuowanej w art. 7 kpk.

Zarzut naruszenia powyższej zasady nie może bowiem sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia , czy też przeciwstawianiu tymże ustaleniom odmiennego poglądu, opartego na własnej dokonanej przez skarżącego ocenie materiału dowodowego / wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 roku w sprawie I KR 197/74 – OSNKW 5/1975 poz. 58/. Tymczasem w sprawie niniejszej skarżący przeciwstawia ustaleniom sądu zawartym w uzasadnieniu , swoją , subiektywną ocenę dowodów w sprawie , opartą na wyjaśnieniach oskarżonego M. M. (1). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego / przykładowo wyrok z dnia 9 listopada 1990 roku w sprawie WRN 149/90 – OSNKW 7-9/1991 poz. 41/ , przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. , jeśli tylko:

-jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

-stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających , zarówno na korzyść , jak i niekorzyść oskarżonego,

-jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi sąd I instancji spełnił. Natomiast wywody skarżącej zawarte w apelacji , przedstawiają alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z ustaleniami sądu I instancji , nie popartą logicznymi argumentami.

Nie sposób ponadto zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że Sąd Okręgowy dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego naruszył przepis art. 5 § 2 k.p.k. Sam fakt sformułowania przez skarżącego zarzutu obrazy tego przepisu dowodzi braku zrozumienia, na czym polega naruszenie zasady in dubio pro reo w procesie karnym.

Otóż naruszenie tej reguły ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc wątpliwości tych usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków , wyjaśnieniom oskarżonych czy też innym dowodom „, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie

na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (por. wyrok SN z dnia 5 października 2000 roku, II KKN 332/00, LEX nr 50908; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2010 roku, III KK 378/10, LEX nr 736756). W rozpoznawanej sprawie wątpliwości takie zgłosił jedynie autor apelacji, nie powziął ich natomiast Sąd Okręgowy. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem, aby Sąd ten przedstawił tam swoje wątpliwości w kwestii okoliczności zaistnienia przedmiotowej kolizji czy też uszkodzeń biorących w niej udział samochodów i nie mogąc wątpliwości tych usunąć rozstrzygnął

je na niekorzyść oskarżonego. Lektura uzasadnienia apelacji uprawnia natomiast do konstatacji, że skarżący „jako przykłady nie dających się usunąć wątpliwości, które jakoby sąd I instancji rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego M. M. (1) wskazuje na okoliczności, które jego zdaniem dyskwalifikują opinię biegłego w przedmiocie okoliczności zaistnienia uszkodzeń w samochodach biorących udział w kolizji. Jest to jednak polemika z dowodem, obdarzonym przez Sąd walorem wiarygodności a nie wskazanie nie dających się rozstrzygnąć okoliczności, które Sąd rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego a więc nie może prowadzić do uwzględnienia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

2/Oдноśnie drugiego z zarzutów a mianowicie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a wyrażającym się w niesłusznym, według skarżącego, przyjęciu, iż oskarżony M. M. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w punkcie XLIII wyroku, to zauważyć należy, że zarzut ten jest ściśle związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny procedowania sądu I instancji, dokonanej przez skarżącego w wywiezionym środku odwoławczym, której Sąd Apelacyjny w Lublinie w żadnej części nie podziela. Autor apelacji, podnosząc powyższy zarzut, powtórnie kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji, w szczególności wskazując na fakt nie przyznawania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz fakt nie przyznawania się do tego przez M. F. (1). Sąd Apelacyjny w Lublinie okoliczności te poddał analizie we wcześniejszej części uzasadnienia – nie ma konieczności powtarzania je w tym miejscu.

3/ Oдноśnie trzeciego z zarzutów a mianowicie rażącej niewspółmierności kary, której jakoby dopuścił się Sąd Okręgowy w Lublinie ferując wyrok w stosunku do M. M. (1) za popełnienie czynu opisanego w punkcie VII wyroku to stwierdzić należy, iż jest on także całkowicie niezasadny.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych \ wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 1973 roku w sprawie III KR 254\73 – OSNPG 3-4\1974 poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 roku w sprawie II KRN 198\94 – OSN Prok. i Pr. 6\1995 poz.18\ . Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej łagodność lub surowość.

Autorka apelacji, podnosząc powyższy zarzut, precyzuje go w ten sposób, że rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wynika z niewłaściwej oceny stopnia winy oraz stopnia szkodliwości społecznej czynu oskarżonego.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, zarówno stopień winy M. M. (1), jak i stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Okoliczności podnoszone przez obrońcę oskarżonego a dotyczące jego roli w popełnionym przestępstwie oraz faktu iż posiada on pozytywną opinię w miejscu zamieszkania, są okolicznościami łagodzącymi, mającymi wpływ na wymiar kary i tak, jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zostały ocenione przez sąd I instancji.

W tym miejscu zauważyć bowiem należy, iż przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony, jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, a Sąd Okręgowy w Lublinie wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności a więc karę zbliżoną do dolnej granicy zagrożenia ustawowego. W żadnym razie, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, kary tej nie można uznać jako rażąco niewspółmiernie surowej.

Na marginesie zauważyć należy, iż niezrozumiałym jest zarzucanie sądowi I instancji wymierzenia kary rażąco surowej za czyn opisany w punkcie VII oskarżonemu M. M. (1), która miałaby się wyrażać w wymierzeniu mu kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu ze tenże czyn została bowiem połączona z karą wymierzoną mu za czyn przypisany mu w punkcie XLIII wyroku a wykonanie orzeczonej w ten sposób łącznej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego zostało warunkowo zawieszona na okres próby 4 lat. De facto więc M. M. (1) nie został skazany na bezwzględną karę pozbawienia wolności.

Dodać należy , iż uczestniczący w rozprawie przed Sadem Apelacyjnym w Lublinie prokurator złożył szereg wniosków o dokonanie zmian w zaskarżonym wyroku (k – 10390v-10391). Abstrahując od ich zasadności stwierdzić należy , iż przy braku środka odwoławczego na niekorzyść poszczególnych oskarżonych dokonanie ich byłoby sprzeczne z zakazem reformationis in peius usytuowanym w art. 434§1 k.p.k.

I tak ;

- w czynie przypisanym w punkcie IV R. B. usunięcie zwrotu „ nakłoniony przez R. B. „ i wyeliminowanie art. 18§2 k.k. z podstawy prawnej skazania prowadziłyby do uznania , iż czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 297§1 k.k. oskarżony R. B. dopuścił się w formie zjawiskowej sprawstwa a nie jak przyjął to sąd I instancji w formie zjawiskowej podżegania , co niewątpliwie byłoby zmianą na jego niekorzyść a więc zmianą niedopuszczalną w świetle art. 434§1 k.k.

- w czynie przypisanym w punkcie VI R. B. usunięcie zwrotu „ R. B. nakłonił P. F. do wprowadzenia „ i wyeliminowanie art. 18§2 k.k. z podstawy prawnej skazania prowadziłyby do uznania , iż czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 297§1 k.k. oskarżony R. B. dopuścił się w formie zjawiskowej sprawstwa a nie jak przyjął to sąd I instancji w formie zjawiskowej podżegania , co niewątpliwie byłoby zmianą na jego niekorzyść a więc zmianą niedopuszczalną w świetle art. 434§1 k.k.,

- w czynie przypisanym w punkcie VIII R. B. usunięcie zwrotu „ R. B. nakłonił do wprowadzenia „ i wyeliminowanie art. 18§2 k.k. z podstawy prawnej skazania prowadziłyby do uznania , iż czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 297§1 k.k. oskarżony R. B. dopuścił się w formie zjawiskowej sprawstwa a nie jak przyjął to sąd I instancji w formie zjawiskowej podżegania , co niewątpliwie byłoby zmianą na jego niekorzyść a więc zmianą niedopuszczalną w świetle art. 434§1 k.k.,

- w czynie przypisanym w punkcie X R. B. usunięcie zwrotu „ R. B. nakłonił do wprowadzenia „ i uzupełnienie opisu tego czynu przez sformułowanie „ P. F. wprowadził w błąd „ i wyeliminowanie art. 18§2 k.k. z podstawy prawnej skazania prowadziłyby do uznania , iż czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 286§1 k.k. oskarżony R. B. dopuścił się w formie zjawiskowej sprawstwa a nie jak przyjął to sąd I instancji w formie zjawiskowej podżegania , co niewątpliwie byłoby zmianą na jego niekorzyść a więc zmianą niedopuszczalną w świetle art. 434§1 k.k.,

- w czynie przypisanym w punkcie XI R. B. usunięcie zwrotu „ R. B. nakłonił K. M. i G. M. „ , uzupełnienie opisu tego czynu przez sformułowanie „ K. M. i G. M. wprowadzili” i wyeliminowanie art. 18§2 k.k. z podstawy prawnej skazania prowadziłyby do uznania , iż czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 297§1 k.k. oskarżony R. B. dopuścił się w formie zjawiskowej sprawstwa a nie jak przyjął to sąd I instancji w formie zjawiskowej podżegania , co niewątpliwie byłoby zmianą na jego niekorzyść a więc zmianą niedopuszczalną w świetle art. 434§1 k.k.,

- w czynie przypisanym w punkcie XVI R. B. usunięcie zwrotu „ R. B. nakłonił ją do wprowadzenia „ i uzupełnienie opisu tego czynu przez sformułowanie „ wprowadzili „ i wyeliminowanie art. 18§2 k.k. z podstawy prawnej skazania prowadziłyby do uznania , iż czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 297§1 k.k. oskarżony R. B. dopuścił się w formie zjawiskowej sprawstwa a nie jak przyjął to sąd I instancji w formie zjawiskowej podżegania , co niewątpliwie byłoby zmianą na jego niekorzyść a więc zmianą niedopuszczalną w świetle art. 434§1 k.k.,

- w czynie przypisanym w punkcie XXXIV B. M. A. A. G. wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 18§2 k.k. prowadziłyby do uznania , iż czynu zakwalifikowanego jako występki z art. 238 k.k. oskarżony ten dopuścił się w formie zjawiskowej sprawstwa a nie jak przyjął to sąd I instancji w formie zjawiskowej podżegania , co niewątpliwie byłoby zmianą na jego niekorzyść a więc zmianą niedopuszczalną w świetle art. 434§1 k.k. Byłoby to zresztą sprzeczne z treścią opisu czynu , gdzie użyty jest zwrot o naklonieniu przez oskarżonego J. C. (1) do popełnienia tego czynu.

Natomiast jeśli chodzi o zmianę zaproponowaną przez prokuratora a dotyczącą usunięcia z opisu czynu przypisanego w punkcie XXXII B. M. A. A. G. zwrotu „ usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem „ to jest ona niezasadna merytorycznie , gdyż taką okoliczność sąd I instancji ustalił a jedynie błędnie zakwalifikował zachowania

oskarżonego w tym przedmiocie , jednak poprawa tej kwalifikacji jest niemożliwa z uwagi na treść art. 455 k.p.k. (wcześniejsza część uzasadnienia).

Także jeśli chodzi o zmianę zaproponowaną przez prokuratora a dotyczącą usunięcia z opisu czynu przypisanego w punkcie XXX B. M. A. A. G. zwrotu „ wystawił stwierdzające nieprawdę zaświadczenie „ i uzupełnienie opisu tego czynu przez sformułowanie „ posłużył się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem „ i wyeliminowanie art. 271§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i przyjęcie art. 297§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. jako podstawy prawnej skazania to jest ona także niezasadna merytorycznie , gdyż taką okoliczność sąd I instancji ustalił. Sąd bowiem ustalił , iż to właśnie B. M. A. A. G. wystawił stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w swojej firmie (...) „ w P. a więc brak jest jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób proponowany przez oskarżyciela publicznego.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych B. M. A. A. , P. B. (1) , M. M. (1) , J. O. i S. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i przyjęciu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), gdyż – w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie – sytuacja materialna oskarżonych nie pozwala na uiszczenie przez nich tych należności.